

Arrest

nr. 34 419 van 20 november 2009
in de zaken RvV X en X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

Tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 24 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten P. STRAUVEN loco advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en in 1955 te zijn geboren in Tikrit.

Vele leden van uw familie zouden hoge functies hebben gehad binnen het regime van Saddam Houssein. Ongeveer negentig procent van de mannelijke familieleden zou tewerkgesteld zijn geweest binnen het toenmalige veiligheidsapparaat: zo zou uw broer (F.) veiligheidsofficier zijn geweest bij de Republikeinse Garde, zou uw oom X president van de militaire permanente rechtbank zijn geweest en zou ook het vroegere hoofd van de Mukhabarat, X, een oom van u zijn. Uzelf zou tevens lid zijn geweest van de Baathpartij en zou de graad van Oudu Firqa hebben gehad. Tevens zou u de verantwoordelijke zijn geweest voor het opleidingsinstituut voor leraars in Bagdad waarbij ze geïnstrueerd werden in de Baath-ideologie. Evenzo zou u steeds als kunstenares hebben gewerkt. Na

de inval van het Iraakse leger in Koeweit zou u uit onvrede hiermee al uw activiteiten voor de Baathpartij hebben stopgezet.

Uw problemen zouden begonnen zijn na de val van het regime van Saddam Houssein. In april 2004 zou uw huis onder vuur zijn genomen vanuit een wagen. Jullie zouden zijn verhuisd naar uw tweede woning, waar uw man twee dagen later zou zijn beschoten en waarbij hij in zijn voet zou zijn geraakt. Hij zou voor verzorging zijn overgebracht naar een hospitaal en sindsdien zou u een tijd niets van hem hebben gehoord. U zou hebben besloten het land te verlaten. U zou in België zijn aangekomen op 01.06.2004 en verklaarde zich vluchteling op 09.06.2004. In september 2004 kwam ook uw echtgenoot (A.S.M.) (O.V. 5.146.069) aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: foto's, nationaliteitsbewijs, identiteitskaart.

B. Motivering

Uit uw verklaringen en de voorgelegde stukken blijkt dat u via uw familie zeer nauw verbonden was met het Baathregime en meer bepaald met de top van de geheime dienst Mukhabarat. Des te belangrijker is het bijgevolg dat u in het kader van de asielprocedure een klaar en duidelijk zicht biedt op uw reële profiel, achtergrond en verleden. Dit zicht biedt u in het geheel niet: door manifest niet de waarheid te spreken en zaken achter te houden, schept u geen enkele duidelijkheid omtrent uw reële situatie. Bijgevolg is het onmogelijk tot een correcte inschatting van uw nood aan bescherming te komen.

Vooreerst dient de aandacht te worden gevestigd op het feit dat u de Belgische autoriteiten op een doelbewuste wijze tracht te misleiden door een eerdere asielaanvraag te verzwijgen. Zo wordt u gevraagd of u ooit eerder asiel heeft aangevraagd. U ontkent dit uitdrukkelijk (DVZ p.5), net zoals u doet in de door u ingevulde vragenlijst (p.10). Slechts wanneer uw man tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal van 28.08.2006 ermee geconfronteerd wordt dat de asielinstanties over gegevens beschikken dat jullie reeds in 1992 een asielaanvraag indienden in België, geeft hij toe dat dit inderdaad het geval was. Enkele dagen na het gehoor van uw man, wanneer ook u wordt gehoord door het Commissariaat-generaal (31.08.2006), sluit u zich aan bij de verklaringen van uw man. Uw man verklaart bovendien uitdrukkelijk dat hij weigert te antwoorden op vragen die betrekking hebben op 1992 (CGVS1 man, p.6). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal wordt hem meegedeeld dat het belangrijk is te weten waarom en met welk doel jullie, die blijkens jullie verklaringen zeer nauw verbonden waren met de inner-circle van het Baathregime en die via uw directe familie banden hadden met de top van de geheime diensten, zich in 1992 wensten te vestigen in België. Jullie verklaringen hierover lopen zeer ernstig uiteen, zodat het zeer de vraag blijft welke uw beweegredenen en intenties waren.

Uw man zegt de ene keer zeer vaag dat dit te wijten was aan een 'méfiance' vanwege het regime en een 'interessesconflict' (CG2 man p.4) en laat vervolgens weten dat hij het zich niet meer precies weet (CG2 p.4-5). Uzelf meent zich de ene keer te herinneren dat jullie in 1992 uit Irak vluchtten omdat men van uw man eiste dat hij zich bij Mukhabarat zou aansluiten (CG1 p.2, CG2 p.6) en de andere keer dat het omwille van een commercieel geschil was (CG2 p.2). Jullie verklaringen over de redenen waarom jullie in deze periode buiten Irak verbleven zijn dan ook uitermate incoherent en ongeloofwaardig. In 1992 vertelden jullie bovendien gans anders dat jullie het land dienden te ontvluchten tengevolge godsdienst-gerelateerde problemen. Wat de werkelijke reden voor u was om zich in België te vestigen, blijft dan ook een raadsel. Uzelf schept hierin alleszins geen klaarheid.

Tevens weze opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat uw man zich in oktober 2001 heeft vluchteling verklaard in Duitsland en er als vluchteling werd erkend. Net als zijn eerdere asielaanvraag in België houdt hij ook deze asielaanvraag verborgen voor het Commissariaat-generaal. Ook dit roept twijfels op bij jullie algemene geloofwaardigheid. Niet enkel laat het feit dat hij als vluchteling in Duitsland leefde weinig ruimte over om geloof te hechten aan jullie concrete asielmotieven, die immers luiden dat jullie na de val van het Saddamregime vervolgd werden in Irak. Tevens wijst dit er wederom op dat jullie ten aanzien van het Commissariaat-generaal geen klaarheid scheppen omtrent verblijfplaatsen en activiteiten.

Verder zijn uw verklaringen inzake uw relaties met de Baathpartij doorheen uw opeenvolgende gehoren sterk afwijkend van elkaar, zodat ook aan uw beweringen hieromtrent slechts weinig geloof kan worden gehecht. Zo verklaart uw man tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij in Irak één maal werd gearresteerd door het Baathregime: hij zou in 1992, net voor jullie komst naar België, deel hebben uitgemaakt van een studentenbeweging die opkwam voor meer vrijheid en zou tengevolge hiervan enkele maanden in de cel hebben gezeten (CG1 man p.9). In zijn vragenlijst

daarentegen situeert hij deze gebeurtenis tien jaar eerder, met name in 1982. Hij stelt er zelfs dat hij exact op zijn twintigste verjaardag (19.12.1982) werd vrijgelaten en ook in zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal situeert hij dit voorval in zijn studententijd en meent hij dat hij gedurende één maand in de cel zat (CG2 p.3). Dit doet twijfels rijzen inzake zijn verklaringen over zijn problematische verhouding met het Baathregime.

Ook is het opvallend dat u en uw echtgenoot opvallend vaag zijn over elkaars activiteiten voor de Baathpartij na 1990. Uzelf stelt dat u uw werk in de lerarenopleiding alsook al uw andere activiteiten ten dienste van de partij na de inval in Koeweit volledig stopzette. U noch uw man zouden sindsdien nog ooit vergaderingen van de partij hebben bijgewoond, zo verklaart u (CG2 p.7). Wanneer uw man gevraagd wordt of uzelf na 1991 nog activiteiten had voor de Baathpartij en nog werkte in het lerareninstituut blijft hij uitzonderlijk vaag, geeft hij zodoende allerminst een duidelijk antwoord en zegt hij dat hij hierover eigenlijk niets kan zeggen (CG2 man p.6-7-8). Bovendien verklaart hij dat hij in de jaren negentig nog promotie maakte in de Baathpartij (CG2 man p.3) en dat hij tot in het jaar 2000 meermaals per maand naar vergaderingen van de partij ging (CG2 man p.9). Jullie verklaringen hierover zijn bijgevolg zeer incoherent, wat ernstige vragen oproept. Ook is het in dit verband opvallend dat uw man de ene keer (CG1 man p.7) stelt dat hij de graad van 'muaed' had in de Baathpartij, terwijl hij de andere keer (CG2 man p.3) verklaart dat hij al in 1993 of 1994 de graad van 'nasir' verkreeg.

Bovenvermelde opmerkingen leiden tot de conclusie dat ernstig moet getwijfeld worden aan uw verklaringen inzake uw profiel en verblijfplaatsen. Ze laten het bijgevolg niet toe u de status van vluchteling of deze van subsidiaire bescherming toe te kennen. Door het achterhouden van informatie en het herhaaldelijk misleiden van de asielinstanties stelt u deze immers in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw activiteiten of de redenen waarvoor u deze derde landen heeft verlaten. Bijgevolg maakt u het de asielinstanties onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de procedure

Tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ten aanzien van verzoekster genomen op 10 juli 2009 en met referentienummer 0415080, werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 24 augustus 2009 door advocaat S. Gazzaz. Bij verzoekschrift van dezelfde datum, ingediend door advocaat V. Meulemeester, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing. Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers 45 046 en 45 038 gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in het eerste sub 2 vermeld verzoekschrift in een enig middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag van 1951, de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen, de zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting, "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", "de beginselen van behoorlijk bestuur" en "bevoegdheidsoverschrijding".

Zij betoogt dat het verschil in haar verklaringen heel miniem is en derhalve haar verklaringen geloofwaardig zijn. Verzoekster geeft aan: "Overwegende dat verweerde partij komt terecht op conclusies dat er meer betwisting zijn in haar succesieve verhalen. We weten dat Irak een land is met heel veel spanning; De bebloedsaanslag van de laatste manden aantroft het hele Irakeseland. De laatste aanslag heeft 95 dodden en 600 verwonden gemaakt. In een arrest van 25 februari 2009 van de raad voor Vreemdelingenbetwistingen is het aangeduid dat het bestaan van vrees moet een bevoorrechte positie hebben dat het geloofwaardigheid van het verhaal. Dat het bestaan van vrees is van zelf sprekend genoeg in zich zelf om de statut van vluchteling en staatloze in een land waar de spanning van ieder gekend is te erkennen. Dat bijgevolg heeft verweerde partij een scheding van de beginselen van behoorlijk bestuur gedaan, wegens het beboedsactualiteit van Irak. Dat, de kleinen

vaagheid van verweerde partij, als ze vastgesteld zijn, quod non in het casus, zijn niet belangrijk om het serieus van het bestaan van vrees niet te kunnen geloven; Bovendien, verzoekende partij heeft nooit haar vorige asielaanvragen willen te verzwijgen. Het doel was nooit de Belgische autoriteiten te bedriegen maar ze gewoon verdedigen van een eventueel weigering van de Commissaris Generaal voor vluchteling."

Verzoekster betoogt verder: *"Het is duidelijk en vanzelfsprekend dat er een onmogelijk is om verzoekende partij in haar land terug te brengen".* De situatie wordt bevestigd door de internationale documentatie en het project van de Europese Commissie betreffende de plaatsen van Iraakse vluchtelingen in Europa. Volgens verzoekster kunnen haar nationaliteit, etnie en godsdienst niet worden betwist. Zij heeft haar nationaliteitsbewijs neergelegd.

Verzoekster stelt *"dat verweerde partij heeft duidelijk een vergissing van appreciatie gemaakt; Bovendien, zou er een overtreding van art. 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 als we verzoekende partij in haar land terug zou opsturen".*

Verzoekster citeert rechtspraak omtrent de inhoud van de zorgvuldigheidsplicht, een algemeen rechtsbeginsel waarmee het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) volgens haar geen rekening heeft gehouden.

Verder voert zij aan: *"Ten laatste, verweerde partij heeft meer dan 4 jaar en 10 maand genomen om een beslissing te nemen in de behandeling van huidig dossier. Dat de behandelingstermijnen zijn onredelijk lang geweest zijn en is tegenstrijdig met de internationale voorschriften. Dit zou een verstoring van evenwicht tussen de verschillende vluchtelingen kandidaten".*

Volgens verzoekster is de motivering van de bestreden beslissing verkeerd, ongepast en onwettig. Zij concludeert: *"Dat de bestrede beslissing miskend de regels gegrond in de middelen en moet derhalve vernietigd en geschord worden door U hoge rechtbank".*

3.1.2. In het tweede sub 2 vermeld verzoekschrift voert verzoekster aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling de schending aan van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève.

Zij betoogt dat haar asielaanvraag berust op persoonlijke redenen. Zij vreest dat zij en haar gezin na de val van het regime van Saddam Hoessein gevaar lopen op vervolging omwille van haar familiale banden met hoge functionarissen van het Baathregime, haar persoonlijke activiteiten in de Baathpartij en haar gekendheid als kunstenares. Verzoekster benadrukt dat elke asielaanvraag moet worden beoordeeld op grond van de persoonlijke situatie van de asielzoeker en op grond van de juiste chronologie. Het CGVS heeft zich bij het nemen van de beslissing volgens verzoekster geenszins gebaseerd op haar persoonlijke situatie of de situatie van het gezin na de val van het regime maar op de situatie van haar echtgenoot.

Dat haar echtgenoot een asielaanvraag indiende in Duitsland en daar verbleef in 2001 heeft geen gevolgen voor haar geloofwaardigheid. Zij en haar kinderen hebben geen asielaanvraag ingediend in Duitsland en daar evenmin verbleven. Verzoekster heeft dus niet gelogen over haar verblijfplaats.

Ook het feit dat haar echtgenoot geen klaarheid schept over zijn arrestatie door het Baathregime heeft volgens verzoekster geen gevolgen voor haar geloofwaardigheid. Zijzelf heeft geen problemen gehad met de Baathpartij en haar problemen zijn precies ontstaan na en door de val van dit regime, ter staving waarvan zijn verwijst naar haar verklaringen bij het CGVS. De onduidelijkheid omtrent deze arrestatie zou bovendien te wijten zijn aan een misverstand en/of typfout. Haar echtgenoot heeft in alle interviews verklaard dat zijn arrestatie plaatsvond toen hij aan de universiteit zat, zodat het niet ondenkbaar is dat 1992 een typfout is voor 1982. Ter staving verwijst verzoekster naar de verklaringen van haar man bij het CGVS.

Het feit dat haar echtgenoot in 1992 asiel heeft aangevraagd in België heeft volgens verzoekster geen gevolgen voor haar asielaanvraag aangezien de redenen voor de asielaanvraag in 1992 berusten op de persoonlijke toestand van haar echtgenoot terwijl de redenen voor de huidige asielaanvraag berusten op de persoonlijke toestand van verzoekster en op de periode na de val van het Baathregime, hetgeen zou blijken uit haar verklaringen bij het CGVS. Dat verzoekster haar echtgenoot in 1992 vergezelde hield verband met het feit dat zij zwanger was van zijn zoon.

Wat betreft de geloofwaardigheid van haar persoonlijke asielmotieven betoogt verzoekster dat het CGVS erkent dat zij via haar familie nauw verweven was met de top van de Mukhabarat en dat zij nationale en internationale bekendheid genoot als kunstenares. Aangaande de onduidelijkheid met betrekking tot haar relatie met de Baathpartij, stelt verzoekster, onder verwijzing naar hun verklaringen bij het CGVS, dat de verklaringen van hun beiden niet incoherent zijn maar gelijklopend. Beiden verklaarden immers dat verzoekster haar activiteiten in het lerareninstituut stopzette uit onvrede met de inval van Irak in Koeweit. Bovendien zou het CGVS uit het oog verliezen dat verzoekster en haar

echtgenoot een slechte relatie hadden ten gevolge waarvan zij elk een eigen leven hadden opgebouwd. Zij verwijst in deze naar de verklaringen van haar echtgenoot bij het CGVS. Het betrof namelijk een geregeld huwelijk dat hoofdzakelijk berustte op financiële overwegingen en bovendien werd aangegaan op het moment dat haar echtgenoot nog gehuwd was met een andere vrouw. Ook gedurende het huwelijk zouden zij een slechte relatie hebben gehad en daarenboven leefden zij meestal gescheiden aangezien haar echtgenoot zeer veel reisde in en buiten Irak en zijzelf ook actief bezig was met haar eigen kunstexposities. Uiteindelijk gingen de beide echtelieden uiteen. Onmiddellijk na hun aankomst in België gingen zij afzonderlijk wonen. Bijgevolg staat niet vast dat verzoekster zou hebben gelogen over haar partijactiviteiten.

Verzoekster stelt dat de ingeroepen redenen voldoende ernstig en zwaarwichtig zijn om in aanmerking te komen voor het statuut van vluchteling. Zij haalt een passage aan uit de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers, Iraq, 2009* en voert aan dat zij beantwoordt aan het hierin vermelde profiel. Zij was afkomstig uit de familie 'Al Tikriti', een gegoede familie met hooggeplaatste functionarissen onder het voormalig Baathregime, zij was een tijdlang zelf actief lid van deze partij en was een gekende vrouwelijke kunstenares, woonachtig in Centraal-Irak. Zij verklaart derhalve wel degelijk in aanmerking te komen voor het statuut van erkende vluchteling.

Verzoekster verwijst naar het lot van haar andere familieleden. Haar hele familie leeft verspreid. Recent vernam verzoekster dat de zoon van Taher Jalil El Habbouch asiel heeft aangevraagd en bekomen in Nederland. Verder heeft zij vernomen dat haar zus is teruggekeerd naar Bagdad in 2008, waarna zij het slachtoffer is geworden van een gewelddadige aanval waarbij de beide benen werden gebroken zodat zij Bagdad opnieuw ontvluchtte.

Aangaande de weigering van het statuut van subsidiaire bescherming betoogt verzoekster dat vaststaat dat zij woonachtig was in Bagdad, Centraal-Irak. In tegenstelling tot haar echtgenoot heeft zij geen asiel aangevraagd in Duitsland en is zij daar niet gekend. In de regio van Centraal-Irak is er een aanhoudend geweld, dat de autoriteiten niet kunnen tegengaan. Van verzoekster kan redelijkerwijze niet worden verwacht dat zij elders leeft in Irak. Zij genoot (inter)nationale bekendheid en heeft geen dichte familie. Bijgevolg is zij gerechtigd op het statuut van de subsidiaire bescherming.

3.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 7 oktober 1992 in België een asielaanvraag heeft ingediend (administratief dossier, stuk 3, asiendossier 1992). Desalniettemin maakte verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nergens melding van een eerdere asielaanvraag in België doch ontkende zij integendeel uitdrukkelijk reeds eerder in België of een ander land een asielaanvraag te hebben ingediend (administratief dossier, stuk 18, nr.16). In de vragenlijst ontkende verzoekster nogmaals uitdrukkelijk reeds eerder een aanvraag tot erkenning als vluchteling te hebben ingediend in België of in enig ander land. Dit klemde des te meer daar verzoekster wel aangaf reeds in België te zijn geweest, doch stelde dat het doel van de reis 'toerisme' was (administratief dossier, stuk 15, p.10-11). Bij het CGVS trachtte verzoekster haar eerdere en bedrieglijke verklaringen te vergoelijken door te stellen dat zij zelf geen asiel aanvraag, doch haar man vervoegde (administratief dossier, stuk 12, p.2), hetgeen echter niet kan worden aangenomen. Uit het reeds hoger aangehaalde asiendossier van in 1992 blijkt dat verzoekster wel degelijk asiel aanvraag, waarbij zij zich baseerde op dezelfde problemen als degene die door haar echtgenoot werden aangehaald. Van verzoekster kon derhalve worden verwacht dat zij een eerdere gezamenlijke asielaanvraag in België zou vermelden wanneer uitdrukkelijk werd gevraagd naar eerdere asielaanvragen in haar hoofde. De vraagstelling, zoals hierboven weergegeven, was duidelijk en eenduidig. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster herhaaldelijk en moedwillig haar eerdere asielaanvraag in België heeft verzwegen voor de Belgische asielinstanties, hetgeen haar geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnt.

Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoekster leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omtrent de geboorte van haar zoon R. teneinde haar eerdere asielaanvraag in België te verhullen. Bij de DVZ verklaarde zij immers dat haar zoon werd geboren te Bagdad op 20 maart 1994 (administratief dossier, stuk 18, nr.14). In de vragenlijst verklaarde zij dat haar zoon werd geboren op 30 maart 1994 te Al Mansour in Bagdad (administratief dossier, stuk 15, p.2). Nadat verzoekster bij het CGVS erkende dat zij en haar man reeds asiel aanvroegen in België in 1992, verklaarde zij dat haar zoon in België is geboren op 20 maart 1993 in een ziekenhuis in Brugge (administratief dossier, stuk 6, p.2; stuk 12, p.5). Deze vaststelling doet verder afbreuk aan verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoeksters verklaringen omtrent de problemen ingevolge welke zij in 1992 haar land ontvluchtte tegenstrijdigheden vertonen.

Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS gaf verzoekster als reden waarom zij en haar man naar België kwamen: *"(...) ze wilden dat hij bij de Mukhabarat ging werken of zo iets – ik herinner het mij niet echt meer"*. Zij ontkende verder uitdrukkelijk dat zij zelf ooit problemen kende met de autoriteiten en gaf aan zich niet te herinneren of haar man ooit werd gearresteerd (administratief dossier, stuk 12, p.2, 5).

Gedurende het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoekster dat zij zich de details niet meer herinnerde over de problemen in 1992, doch gaf zij aan te weten dat het een 'commerciële affaire' was. Er zouden in Irak mensen zijn geweest die niet wilden dat haar man veel reisde, exhibities deed en handel voerde. Verzoekster verklaarde bovendien dat het niets met politiek te maken had. Slechts nadat zij even verder werd geconfronteerd met haar eerdere verklaringen, beweerde zij dat er mensen bij hen thuis kwamen en haar man vroegen toe te treden tot de Mukhabarat, hetgeen deze weigerde. Zij kon vervolgens niet preciseren of en op welke wijze zij zouden zijn ontsnapt. Verzoekster verklaarde dat zij nooit problemen had met het Baathregime (administratief dossier, stuk 6, p.2-3, 6). In het verzoekschrift herhaalt zij nogmaals dat zijzelf geen problemen kende met de Baathpartij.

Tijdens haar vroegere asielprocedure verklaarde verzoekster echter dat zij tijdens de Golfoorlog samen met haar man naar Kerbala vluchtte en dat zij later, toen zij terugkeerden, heel wat problemen hadden met de overheid. Zij werden bedreigd door de overheid, haar man kon iedere dag opgepakt en opgesloten worden en de nodige voedselbonnen werden hen geweigerd. Verzoekster gaf in 1992 bovendien aan dat haar man verschillende malen werd opgepakt. Zij verklaarde tevens dat de vervolging van haar man te maken had met diens religie en familie en politiek getint was (administratief dossier, stuk 3, asiendossier 1992).

Uit het feit dat verzoekster dermate uiteenlopende verklaringen aflegt, blijkt dat zij weigert klaarheid te scheppen omtrent de redenen van haar verblijf en dat van haar echtgenoot in België in 1992.

Verzoekster heeft daarenboven incoherente verklaringen afgelegd aangaande haar Baathprofiel en haar activiteiten voor de Baathpartij in de jaren negentig.

Bij de DVZ verklaarde zij eenduidig: *"Ik was in Irak actief lid van de BAATH-partij. Mijn graad binnen de partij was OUDHO FIRQA. Ik was verantwoordelijk van de partij aan het instituut die meisjes opleidt tot lerares (...)"*. Verzoekster vermeldde tijdens het gehoor bij de DVZ nergens dat zij haar activiteiten zou hebben stopgezet in de jaren negentig (administratief dossier, stuk 18, nr.41).

Ook in de vragenlijst gaf zij aan: *"Ik was een actief lid van de Baath partij"*. Bovendien gaf verzoekster, specifiek gevraagd naar haar activiteiten in organisaties of verenigingen in haar land van herkomst, uitdrukkelijk aan dat zij van 1972 tot 2003 activiteiten voerde voor de Baathpartij. Zij omschreef deze activiteiten als: *"actief lid, brigade-lid, verantwoordelijk voor het Instituut Lerarenopleiding in Al Mansour City, Baghdad"* (administratief dossier, stuk 15, p.6, 8).

Gedurende het eerste gehoor bij het CGVS gaf verzoekster, ondanks dat zij dit eerder niet vermeldde, aan dat zij tevens verantwoordelijk was voor de 'hamza'-basis van Jash al Shabie, en dit in het programma van de partij om wapens te leren gebruiken en te kennen door een militaire trainingscursus, meerbepaald om te leren hoe wapens te gebruiken en te kuisen en hoe bommen te gebruiken (administratief dossier, stuk 12, p.7).

Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS bevestigde verzoekster dat zij de verantwoordelijke was voor voornoemde basis. Verzoekster verklaarde echter tevens dat zij sedert 1990 geen activiteiten meer had voor de Baathpartij en dat zij niet meer naar meetings ging (administratief dossier, stuk 6, p.7), hetgeen moeilijk te rijmen valt met haar verklaringen op DVZ daar aangenomen moet worden dat zij, indien zij daadwerkelijk haar activiteiten begin jaren negentig voor de Baath stopzette, zij dienaangaande verklaringen zou afleggen gelet op de impact die de Baath had op de Iraakse samenleving.

Dit alles klemmt des te meer daar verzoeksters echtgenoot uitermate vage en ontwijkende antwoorden gaf wanneer hem vragen werden gesteld met betrekking tot de activiteiten van verzoekster voor de Baathpartij in de jaren negentig (administratief dossier, stuk 7, p.7).

Uit de stukken van het dossier blijkt bovendien dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen omtrent het voorgehouden Baathprofiel van haar echtgenoot.

Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde zij immers niet te weten welke graad of welk niveau haar man behaalde (administratief dossier, stuk 12, p.6).

Gedurende het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoekster dat zij dacht dat haar man 'nasir' of 'nasir mutaqaddem' was. Bovendien verklaarde zij spontaan dat haar man na 1990 geen activiteiten meer had voor de Baathpartij en niet meer naar meetings ging (administratief dossier, stuk 6, p.5, 7).

Deze verklaringen kunnen niet worden gerijmd met de verklaringen van haar echtgenoot, die bij het CGVS verklaarde dat hij meestal 'muaed' was en in 1993 of 1994 'nasir' is geworden. Bovendien verklaarde haar man dat hij in de jaren negentig wel degelijk naar meetings ging, waarbij hij preciseerde dat hij soms twee keer per week ging, soms eens per twee maanden en soms twee tot drie keren per maand (administratief dossier, stuk 7, p.3, 9).

Verzoekster tracht deze vaststellingen te vergoelijken doordat zij en haar man geen goede relatie zouden hebben gehad, doch dit vermag niet het voormelde te ontcrachten. Vooreerst gaf verzoekster nergens eerder aan dat zij geen weet had van de activiteiten van haar man, doch antwoordde zij eenduidig op de gestelde vragen. Bovendien bleven zij nog samen minstens tot in het jaar 2004 waarbij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij minstens enige interesse zouden vertonen in elkaar, te meer gelet op het Baathprofiel dat zij zich beide aanmeten.

Uit het door verzoekster niet betwiste feitenrelaas blijkt dat verzoeksters problemen zouden zijn begonnen na de val van het regime van Saddam Hoessein. Op het ogenblik van haar concrete problemen zou zij hebben samengewoond met haar man. Hun huis zou zijn beschoten en twee dagen later zou verzoeksters man zijn beschoten en gewond zijn geraakt in zijn voet.

Aangaande verzoeksters voorgehouden verblijf bij haar echtgenoot en ingeroepen asielrelaas dient echter te worden opgemerkt dat uit het arrest nr. 34 418 van 20 november 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geveld ten aanzien van verzoeksters echtgenoot, blijkt dat verzoeksters echtgenoot sedert 2001 in Duitsland verbleef, dat hij in 2002 werd erkend als vluchteling in Duitsland en dat geen geloof kan worden gehecht aan diens terugkeer vanuit Duitsland naar Irak. Bovendien blijkt uit voornoemd arrest dat verzoeksters echtgenoot ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent de door hem aangevoerde feiten. Daar verzoekster beweert na de val van het regime bij haar man te hebben verbleven en zich beroept op dezelfde feiten als haar man, doen voormelde vaststellingen afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

Verzoekster liet na melding te maken van het verblijf en de asielaanvraag van haar man in Duitsland en verklaarde dienaangaande ter zitting, ondervraagd krachtens artikel 14 PR RvV, dat zij niet wist dat hij in Duitsland asiel had aangevraagd en verkregen. Dit is niet aanvaardbaar omdat van verzoekster kan verwacht worden dat zij minstens zou aanbrengen dat haar echtgenoot het land had verlaten in 2001-2002, daar aangenomen mag worden dat dit een impact had op haar persoonlijk leven. Dit klemmt des te meer daar zij voorhoudt dat haar familieleden posities hadden in de regering (administratief dossier, stuk 12, p.5) dan wel binnen de veiligheidsdiensten (amn, mukhabarat) (administratief dossier, stuk 6, p.5) zodat de lange afwezigheid van haar echtgenoot opvallend dient geweest te zijn.

Bovendien legde zij tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de concrete problemen die aanleiding zouden hebben gegeven tot haar vlucht.

Bij de DVZ verklaarde verzoekster dat de twee beschietingen plaatsvonden, namelijk op 26 april 2004 om zeven uur en op 28 april 2004 om acht uur vijfenveertig, op het moment dat haar man het oliepeil van zijn wagen aan het meten was, waarna hij werd weggebracht en zij sindsdien niets van hem vernam (administratief dossier, stuk 18, nr.41). In de vragenlijst situeerde verzoekster de beschietingen op 26 april 2003 om zeven uur 's morgens en op 28 april 2003 om eenentwintig uur (administratief dossier, stuk 15, p.8). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS gaf verzoekster aan dat de beschietingen plaatsvonden op 26 april 2004 en op 28 april 2004, echter wederom op negen uur 's morgens, op het moment dat haar man de auto controleerde om de kinderen weg te brengen (administratief dossier, stuk 12, p.10).

Bovendien bleek verzoekster tijdens het eerste gehoor bij het CGVS niet in staat aan te geven wat er na het tweede incident met haar man zou zijn gebeurd. Zij wist niet waarom hij niet terugkwam en zou het ook niet hebben gevraagd omdat hij moe was toen hij aankwam (administratief dossier, stuk 12, p.10). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS gaf verzoekster aan nog steeds niet te weten wat er met haar man zou zijn gebeurd na de beweerde incidenten, en dit ondanks dat zij terug samenwoonden (administratief dossier, stuk 6, p.3, 6). Dat verzoekster zou nalaten zich dienaangaande te informeren en hieromtrent in het geheel niets weet te vertellen kan niet worden aangenomen en is niet plausibel. Indien al geloofwaardig, *quod non*, getuigt het van een manifest gebrek aan interesse voor haar beweerde problemen, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Uit het voorgaande blijkt dat klaarblijkelijk geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas. Derhalve verschaft zij de asielinstanties wederom geen duidelijkheid over de redenen waarom zij haar land van herkomst daadwerkelijk heeft verlaten.

Verzoekster brengt bovendien geen begin van bewijs bij om haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België te staven, hetgeen eens te meer een negatieve indicatie vormt voor haar geloofwaardigheid. Tevens heeft verzoekster over haar reisweg ongeloofwaardige verklaringen afgelegd. Zo verklaarde zij bij de DVZ dat het reisdoel Groot-Brittannië was en stelde zij dat het reisdocument waarmee zij reisde in het bezit was van de smokkelaar. Verzoekster kon voor het overige geen details geven omtrent dit document (administratief dossier, stuk 18, nr.40). Bij het CGVS verklaarde verzoekster dat zij nooit zelf enig document diende te tonen en dat zij slechts zag dat de smokkelaar een blauw paspoort bijhield. Zij bleek evenmin op de hoogte van de details in dit paspoort. Verzoekster kon niet aangeven onder welke nationaliteit zij zou hebben gereisd, zou nooit zelf enig document hebben getoond, wist niet hoe de paspoortcontrole verliep of hoeveel paspoorten de smokkelaar toonde en kon evenmin aangeven of zij al dan niet reisde via een directe vlucht of een tussenlanding maakte (administratief dossier, stuk 12, p.4-5). In aanmerking genomen dat verzoekster blijkens haar verklaringen reeds een aantal reizen naar Europa had ondernomen is haar onwetendheid omtrent haar reisdocumenten markant en wordt haar geloofwaardigheid verder ondergraven.

Van een asielzoekster mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over de aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Zij heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over de asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekster dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van haar correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over eerdere asielverzoeken, plaats(en) van eerder verblijf en de door haar afgelegde reisroute (artikel 4, eerste en tweede lid van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

Verzoekster verzweeg en ontkende herhaaldelijk en moedwillig haar eerdere asielaanvraag in België en legde leugenachtige verklaringen af betreffende de geboorte van haar zoon teneinde deze eerdere asielaanvraag te verhullen. Zij weigerde klaarheid te scheppen omtrent de redenen van haar verblijf in België in 1992-1993. Bovendien legde zij ongeloofwaardige verklaringen af met betrekking tot zowel haar eigen Baathprofiel en activiteiten voor de Baathpartij als deze van haar echtgenoot. Daarenboven blijkt uit het voorgaande dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekster na de val van het regime bij haar echtgenoot zou hebben verbleven en dat zij geen duidelijkheid verschafte betreffende de redenen waarom zij haar land van herkomst heeft verlaten, doch verkoos om ten aanzien van de Belgische asielinstanties een klaarblijkelijk fictief asielrelaas uiteen te zetten. Verzoekster bracht geen elementen bij ter staving van haar beweerde reisroute per vliegtuig naar België en legde dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen af. Dergelijk gedrag is in flagrante tegenspraak met de hoger beschreven medewerkingsplicht.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen, is haar algemene verwijzing naar haar familiale achtergrond en algemene rapporten geenszins dienstig om aan te tonen dat zij daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Verzoekster dient immers haar vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en zij blijft hier, gelet op de hoger gedane vaststellingen, manifest in gebreke. Het is hoe dan ook niet aan de Raad om, na vaststelling van dermate bedrieglijke verklaringen, de elementen die wel correct naar voor gebracht werden te distilleren uit het relaas. Daar de asielinstanties door toedoen van verzoekster niet over de ware toedracht omtrent haar levensloop, haar politieke profiel en activiteiten voor de Baathpartij, haar problemen en haar reisweg beschikken, kunnen zij geen onderzoek voeren naar een gegronde vrees in haar hoofde.

De bijgebrachte foto's en identiteitsdocumenten bevatten geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. De bedrieglijke, vage, incoherente en niet plausibele verklaringen van verzoekster leiden ertoe dat haar profiel niet te bepalen is. Het feit dat haar profiel niet vast te stellen is, is uitsluitend te wijten aan haar persoonlijk gedrag. De aldus door verzoekster zelf veroorzaakte twijfel en onduidelijkheid kunnen er niet toe leiden dat zij, naar analogie met artikel 50 van het eerste aanvullend Protocol van 8 juni 1977 bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de behandeling van slachtoffers van internationale gewapende conflicten, beschouwd wordt als burger. Verzoekster dient, vooraleer haar, naar analogie met voormeld Protocol, het voordeel van de twijfel kan worden toegekend en zij als 'burger' kan worden beschouwd, te hebben voldaan aan de medewerkingsplicht door het afleggen van geloofwaardige verklaringen teneinde de ter zake bevoegde instanties toe te laten zich een beeld te vormen van haar maatschappelijke positie en de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Door het persoonlijk gedrag van verzoekster is het onmogelijk een correcte inschatting te maken van haar positie in haar land van herkomst en bijgevolg onmogelijk te beoordelen of zij (i) mede gelet op de vaststelling dat haar familieleden belangrijke posities hadden binnen de regering en veiligheidsdiensten en de onduidelijkheid inzake haar activiteiten voor de Baath al dan niet valt onder de toepassing van artikel 55/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (ii) al dan niet beroep kan doen op beschermingsmogelijkheden (iii) al dan niet een reëel risico loopt.

Gelet op het voormelde toont verzoekster geenszins aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (RvS 23 november 2004, nr. 137.527). Verzoekster toont niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten genomen worden, aangezien zij niet kan beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure. Door dit feit genoot zij immers langer bescherming tegen de beweerde vervolging en werd zij in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas. Derhalve wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd (RvS 13 december 2006, nr. 165.910).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat verzoekster zich ertoe beperkt uiteen te zetten wat deze plicht inhoudt en op een louter algemene wijze te beweren dat het CGVS met dit beginsel geen rekening zou hebben gehouden, zonder echter in concreto aan te geven op welke wijze de Commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden. Dit beginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid wordt door verzoekster niet aangetoond en is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord bij de DVZ, dat zij een vragenlijst heeft ingediend bij het CGVS en dat zij tweemaal werd gehoord bij het CGVS. Verzoekster kreeg de kans om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekster laat na nader te duiden op welke wijze de aangevoerde onderzoeksverplichting zou zijn geschonden noch op welke wijze de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Tevens geeft zij niet aan welk 'algemeen beginsel van behoorlijk bestuur' of welk 'beginsel van behoorlijk bestuur' voor het overige zou zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve worden deze onderdelen van het middel niet ontvankelijk aangevoerd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken gekend onder de nummers 45 046 en 45 038 worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS